

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Tubæ & victoriosa vexilla, quæ præcesserunt introitum Jesu Christi
in mundum, enuntiant ipsius Divinitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Postquam consideraverimus, quid præcesserit, quid stipaverit, quid subsequutum fuerit ingressum ipsius in inferiorem hunc mundum, haud abnuere poteris,

nihil ejusmodi conspectum unquam fuisse in omnibus maximis Monarchis à creatione mundi. Incipiamus ab eo, quod præcessit.

ARGUMENTUM.

Tubæ & victoriosa vexilla, quæ præcesserunt introitum Jesu Christi in mundum, enuntiant ipsius Divinitatem.

ARTICULUS I.

Tubæ annuntiantes introitum Filii DEI in mundum.

Primæ voces, quæ annuntiant gloriam alicujus Monarchæ invehentis magnificâ cum pompa in urbem, sunt tubæ, caduceatores, insignia, vexilla, Hieroglyphica, quibus extolluntur splendida ipsius facinora. Et hæc semper sunt, quæ triumphalem alicujus Regis invectionem præcedere solent. Sed an unquam conspectus est quispiam, cujus tubæ & caduceatores ipsius famâ repleverint orbem, pluribus annorum centuriis antè, quàm suum faceret in urbem ingressum? an quispiam inveniatur, qui promissus fuerit & prænuntiatus, laudibusque evectus in æthera quinquies millenis annis ante adventum suum? an verba fiunt de alio quodam Monarcha, qui tantâ polluerit æstimatione ut expectatus fuerit & desideratus cum suspiriis & lachrymis, velut universalis humani generis felicitas à creatione mundi? Subiit id nunquam nec memoriam nec cogitationem hominum.

Non nisi Jesu Christi erat, suam præparare invectionem in mundum tantis tamque numerosis cælorum tubis, quantos numerabat vetus Testamentum Vates, qui annuntiârunt & promiserunt ipsum hominibus; tantis insuper tamque magnificis caduceatoribus, quanti extiterant Patriarchæ, qui suis ipsum ornare præconiis, velut cunctis desideratum populis ac gentibus; tantis adhæc insignibus, vexillis, hieroglyphicis, quot præcesserant figuræ, repræsentantes ipsum velut universalem felicitatem totius universi. Illustris hæc gloria, quæ non nisi Jesu Christo debetur, præparavit ipsi suum in orbem introitum tanta cum magnificentia, ut infinitâ ratione excellat omne, quidquid unquam visum est circa Monarchas maximos, quos cuncta sæcula aspexere regnantes.

A creatione mundi, Adam, qui lapsu suo totum prostraverat genus humanum, primus fuit, qui promissa

Fuit promissus à creatione mundi.

promissa accepit de Salvatore e
fœmina nascituro. Labentibus
sæculis semper videre erat San-
ctos, qui ardenti cum desiderio
expectarunt suavissimæ hujus
promissionis executionem, ve-
luti Abel, Enoch, Noë, tantique
alii; quæ magnifica promissio
confirmata & renovata fuit filiis
ac posteris ipsorum, Abraham,
Isaac & Jacob; quorum hic ul-
timus fatis cessit hæc effatus:
Expectabo Salutare tuum Domine.
Expectabo, ô mi DEus, cum,
quem promisisti mihi Salva-
torem.

Gen. 49.
v. 18.

Prophetae an-
nuntiarunt
ipsum cunctis
sæculis.

His successerunt Prophetae ve-
lut tubæ, qui majorem & clario-
rem excitarunt de ipso rumo-
rem, magis apertè & distinctè
loquentes de ipso, magisque lu-
culenter promittentes ipsum ho-
minibus ex mandato DEI. Ille,
cujus vertex insignitur diadema-
te, velut nobilissimus omnium,
sanctus Rex David, quasi aliud
non cantat in omnibus Psalmis
suis. Isaias, qui non minus prin-
cipatu ac dominio, quàm vaticini-
o, utpote proximâ agnatione
conjunctus Regi Manassi, ma-
gnus fuerat & clarus, missus fuit
in mundum, septingentis quin-
quaginta circiter annis ante ad-
ventum Christi Jesu, ad insinuan-
dum ipsi adventum ejus, & an-
nuntianda ipsius præconia: hinc
& DEus inusitatâ ipsum ditare
voluit eloquentiâ, ut dignè lo-

queretur de Verbo Incarnato,
quod infinita est eloquentia Dei
Patris sui. Et verum est demul-
cere ipsum tum aures tum ani-
mos audientium, dum describit
nobis, quàm suavi & amabili
cum majestate regnaturus super
nos: *Ecce, dicit, Virgo concipiet &*
pariet Filium, manens semper Vir-
go; & vocabietur, nomine Augu-
sto, Emmanuel, quod est nobiscum
DEus. Et alibi dicit: Parvulus na-
tus est nobis, & Filius datus est nobis,
& vocabitur nomen ejus Admirabilis,
Consiliarius, DEus fortis, Pater futuri
sæculi, Princeps pacis.

Isa. 7.

Isa. 9.

Paucis annis post Isaiam, Ba-
ruch, qui unus est è minoribus
Prophetis, magna hæc verba in
universum enuntiavit & divul-
gavit orbem: *Hic est DEus noster,*
& non astimabitur alius adversus eum:
hic adinvenit omnem viam disciplinæ;
Posthac in terris visus est, & cum ho-
minibus conversatus est. Quæ verba
effatus est de Melia, qui est Chri-
stus Jesus.

Baruch. 3.

Prior his omnibus Propheta
Michæas longo tempore ante
nativitatem Jesu Christi (vixe-
rat enim circa annum ter mille-
simum ducentessimum, quinquage-
simum à creatione mundi) an-
nuntiaverat adventum ejus, &
ipsum, ubi nasciturus erat, desi-
gnavit locum, manifestè dicens:
Et tu Bethlehem Ephrata parvulus es
in millibus Juda, ex te mihi aggredie-
tur, qui sit dominator in Israël, &

Mich. 5. v. 2.

G g 2

egressus

egressus ejus ab initio, à diebus æternitatis.

Sibyllæ præ-
nuntiârunt
adventum Je-
su Christi.

s. Aug. de
Civ. DEI,
lib. 18, c. 23.

Sub tempora Vatis Isaia, aut circiter, florebat Sibylla Eusthræa, cujus mirabiles versus de Nativitate & Resurrectione Jesu Christi citantur à sancto Augustino in libro de Civitate DEI, velut oracula cœli & vaticinia, quæ DEUS inserere voluit ori infidelium, qui nullam habebant divinarum Scripturarum cognitionem, ut adventus unigeniti Filii sui prænuntiaretur ab omni vocum & idiomatum genere, non solum populo suo. Sed etiam nationibus incredulis, totique mundo.

His ita positis, an dicas adhuc, introitum ipsius in mundum factum esse absque rumore, & absque, quod perciperetur? Quis unquam promissus fuit, tam longo tempore? quis clarius promulgatus, antequam palam & coram factus? an si triumphales omnium victorum mundi inventiones simul uniantur, vel fundantur in unam, quidquam ostendere aut ostentare possint acclamationis & magnificentiæ, quæ vel à longè accedat ad illam Christi Jesu.

Figuræ præ-
cesserunt ve-
lut vex illa
plena Hiero-
glyphicis.

Sed non satis est percepisse sonitum tubarum, quæ detulerint rumorem adventus ejus ad aures omnium sæculorum ipsum præcedentium: oportebat & oculos sua habere oblectamenta aspectu vexillorum Hieroglyphicis

exornatorum, quæ longo ante se voluit præire intervallo, ad exhibendum nobis, nostrósque statuendum ob oculos in his Emblematis excellentias suas divinas, antequam ipsas in sua persona nobis liceret intueri.

Nonne statim in fronte præ-
euntem cernis Moysen, qui post
habitum familiarem cum DEO
fermonem, sicut habere solet a-
micus cum amico, supra mon-
tem, descendit ex eo, facie tan-
tos ejaculante Majestatis & glo-
riæ radios, ut oculi mortalium
supportando illius splendori
haudquaquam fuerint pares?
Oportebat necessariò velamine
obducere faciem ejus, quo ab-
sconderetur splendor hic divi-
nus, ut videri posset à populo, is-
que accedere ipsos, ad instituen-
dum illos in lege, quam acceperat à Deo, quamque ipsi recipere debebant à se, & tandem, ut remedium haberent conservandi cum eo, absque ullo pavore. Quid observas in his omnibus? Nonne excellens hoc est mysterium, quod optime repræsentat Christum Jesum descendentem de monte æternitatis suæ, ubi familiariter conversatur cum Deo Patre suo; qui cum veniret ad nos, operit infinitæ suæ gloriæ splendores carnis nostræ mortalis velamine, ut à nostris conspici posset oculis, & ipse edocere nos amabilem sancti Evangelii sui

fui legem, quam annuntiandi nobis a Deo Patre suo acceperat mandatum. Nonne jucundus & deliciis plenus est vexilli hujus aspectus? Nonne spem facit aspicendi mox aliud magis stupendum?

Jonas projectus in profundum maris.

Videas sequi bono temporis spatio interjecto, Jonam projectum in mare, ut exortam sedaret tempestatem, & exinde abeuntem in Ninivem, ubi predicabat poenitentiam tanto cum zelo, tamque auspiciato cum successu, ut omnes populosa hujus civitatis incolae, a Rege ad ultimum e plebe, induerent sacco, aspergerent se cinere, jejunarent; plorarent, se humiliarent coram Deo, tam vehementi oppressi & afflicti dolore de ipsius offensa, ut Ninive jam condemnata ad interitum, liberatam & salvam se conspexerit per praedicationem Jonae. Quid videre te credis in hoc prodigio? Nonne hoc est vexillum exornatum Hieroglyphico, pulcherrimo inquam mysterio, representante tibi Jesum Christum, qui sese immergit in magnum humanarum nostrarum miseriarum Oceanum, ut pacaret tempestatem, quam venti ambitionum, quam furor nostrarum passionum, quam rabies malitiae nostrae excitaverant, extollendo nos insolenter adversus caelum, qui que praedicando nobis poenitentiam tum effatis

tum factis suis maximis persuasit peccatoribus, ut se converterent, & poenitentiae suae operibus placarent iram Dei, quae jamjam ipsorum imminebat verticibus? An quidquam sit vel speciosius vel magnificentius ad representandum tibi consilium de adventu Filii Dei in terram, quam insigne hoc Emblemata ipsi venturo praemisisse?

Sanctus Bernardus, qui defixa mente probe consideraverat, tantam abreptus fuit admiratione, tantoque succensus amore, ut totus haereret attonitus extra seipsum: non possum non referre vobis eximium ipsius affectum, quem concepit animo hujus intuitu prodigii. Ludebam ego, inquit ipse, foris in platea, & in secreto regalis cubiculi super me ferebatur judicium mortis. Audivit hoc Unigenitus ejus, exiitposito diademate, sacco vestitus, aspersus cinere caput, nudus pedes, flens & ejulans, quod damnatus esset servulus ejus; sicquetotus afflictus dolore, totus suffusus pudore, & quasi in nihilum redactus, mihi petiturus gratiam suam accedit Patrem. Intueor ipsum subito sic procedentem itupeo novitatem, causam percunctor; & dicitur mihi ipsum in has redactum angustias amore mei. Audio, quod cum sciret promeruisse me mortem, & jamjam esse condemnatum, venerit

S. Bern. serm. 3. de Nat. Dom.

Pulcher affectus sancti Bernardi circa id, quod Christus Jesus se oneraverit nostris criminibus,

festinanter, prosternens se ad pedes patris & efflagitans veniam pro me. Hoc intelligens & ipsemet aspiciens; quid facturus sum, inquiebam, adhucne ludam & deludam lachrymas ejus, statumque miserabilem, quo involvit ipsum amor mei? an non movear nec pudore criminum, quorum reus sum, nec metu suppliciorum, quorum damnatus sum, nec indulgentiâ bonitatis illius, dum ita voluntariè se offert pati & sufferre illa pro me? Væ mihi, si eousque insanus sim! Si non insaniam totus, nonne cessandum mihi erit à ludis meis & vanis voluptatibus? Nonne amplectar saltem conditionem & statum illum pauperem, humilem & afflictionibus plenum, in quo se mihi præbuit visendum? Nonne ipsius premam & teneam vestigia, measque cum suis commisceam lachrymis?

Alius pulcher affectus circa id, quod crimen in morte Filii Dei commissum aboleat omnia alia crimina.

Egregius hic pietatis affectus produxit mox alium in animam personæ cujusdam præsentis, qui tum admirationem, tum commotionem haud levem ciebat animo. An igitur verum est, inquiebat ipsa, sic DEum placari, quando nostrorum magnitudo criminum æquillimam ipsius provocavit iracundiam? quàm insolens est hæc reparandi ratio? peccatum meum iusturatur gloriam Deo, & infinitâ ipsum afficit injuriâ, ipsius contemnendô

leges & præcepta: Et dicitur mihi, quod tota reparetur noxa, si Filio suo unigenito tollatur vita. Ah! Itane mi Deus! Quis comprehendat hoc? An peccatum sit minùs abominabile, quando occidit proprium Filium DEI, quàm quando offendit ipsius Patrem? Dicere, quòd sola hæc mors, quæ enormitate omnia excedit crimina, omnium sit reparatio criminum contra Deum commissorum: fateor, me horum nil capere, hisce totus abripior, absorbeor totus. Siquidem, ô Deus! qualis reparatio, dum criminum maximum devorat & annihilat cætera omnia, ipsa non sunt amplius, & illud ipsum amplius non est, postquam semel est commissum.

Quousque se extendit abundantia bonitatis tuæ ô amabilissime JEsu? Quis perferutari poterit arcanam Philosophiam amabilis amoris tui? Tu permit-
Magnæ boni-
tatis abun-
dantia JEsu
Christi erga
nos.
tis, ut committatur deicidium in adoranda persona tua; & pro eo, ut torqueas manibus fulmina ad conterendum mundum in tam nefandi facinoris supplicium, dicis: Quàm execrandum hoc crimen, omnium, quæ committi ab hominibus possint, criminum maximum premit & obruit me, totum plenum, totumque refertum infinitâ multitudine aliorum criminum totius naturæ humanæ, quin vel unicum

cum solum excludatur ab illo : sed nõvero ego bene totam hanc infinitam malitiam immergere in abyssum longè majorem bonitatis , amoris & misericordiz , quam foveo in corde meo , & convertere hoc deicidium cum omnibus generis humani criminibus , quibus factum & refertum erit , in fontem gratiarum & abundantissimæ satisfactionis , quam incessanter effundam super omnes homines . Compre- hendat , qui poterit , quousque se extendat hic bonitatis excessus . O infinitam bonitatem Jesu ! O bonitatem immensam Patris misericordiarum ! annon vi facta eruas omnium corda hominum è pectoribus ipsorum , illaque præ amore mori facias , hujus aspectu prodigii ?

Posthæc Ecclesiasticus resume- re voluit discursum suum , & per- gere in ostendenda multitudine & magnificentia splendorum ejusmodi vexillorum , proceden- tium tam pulchrâ serie cunetis sæculis , quæ præcesserunt Nati- vitatem Jesu Christi , quorum unumquodque modò diversò insignitum & exornatum erat fi-

guris repræsentantibus excellen- tias infinitæ hujus Majestatis , quæ expectabatur in mundo : obiter aspiciebat ipsarum plures , quas volebat explicare longiùs ; sed paterfamilias , pro quo potissi- mum intendebat loqui , inter- pellavit illum , ipsique dixit :

Verum est , bonas dispositio- nes has esse , quæ juxtà dicta tua promittebant magis splendidum , magisque pomposum & magni- ficum , quam unquam visus fue- rit , introitum . Sed tandem , quem hæc omnia assecuta sunt finem ? desièrunt in nihilum , vel minus quàm nihilum : nihil enim conspectum fuit in introitu Jesu Christi in mundum , quòd affi- nitatem habeat cum omnibus iis , quæ expectari debebant : sed ex opposito prorsùs intravit abs- que strepitu , in silentio & in te- nebris noctis , quin quisquam ali- quid ex eo perciperet : fateberis mihi , nil magis incongruum , nil magis indignum esse introitu tanti Regis . Sed Ecclesiasticus egregiè respondit illi , ipsùmque à concepto exemit errore , uti percipies .

ARGU.